

אומ שניח

שיחות, דרשות ומאמרים למגידי שיעור ולכל דורש ברבים
לאורו ולזכרו של מרן קדוש ישראל ותפארתו שר התורה זיע"א

ערוך מתוך שיעורי לב ארי - ב"ב

ד"ר מוקדשים לעילוי נשמת מו"ר ר' יפת בן יצחק ז"ל הכ"מ.

גליון מס' 248

שבת שופטים תשפ"ו

עניין של חינוך

על פי התורה אשר יורוד...
תעשה לא תסור מן הדבר
אשר יגידו לך ימין ושמאל
(וי, יא)

יום אחד נכנסה הרבנית קניבסקי
ע"ה לחדרו של בעלה הגאון רבי
חיים זי"ע, וספרה שבפתח עומדת
אשת אברך שחיבת לעבר טפול
מסבך להצלת חייה, אך הודיעה
לרופאים שהסכמתה לניתוח מתנית
בהוראת רבי חיים קניבסקי. הניף
רבי חיים ידו בבטול אחר ששמע את
הפרטים, ואמר: אינה צריכה לעבר
את הטפול. הכל יהיה בסדר בעז"ה.
היה שם תלמיד חכם שתמה: הרי
רופאים בעלי סמכא קבעו שהטפול
הכרחי ודחוף, איך אפשר להורות
לבטלו? אך רבי חיים חזר שנית על
דברו שהכל יהיה בסדר בעז"ה.
האשה עזבה את הבית ות"ח נוסף
שהיה נוכח שם, שאל: למדנו רבנו
איך הכריע נגד הרופאים שיודעים
בדרך כלל מה שהם אומרים? נענה
רבי חיים ואמר: ודאי שהרופאים
לא מדברים סתם, וקבעו שיש לערוך
את הטפול בדחיפות, אבל בעצם זה
שהאשה התנתה את הסכמתה
בהוראת רב, הוכיחה שיש לדידה
סמכות גבוהה יותר מדעתם,
והפקידה גורלה במקום אחר ושמו
אמונת חכמים, בכך עברה מהערוץ
הטבעי לערוץ אחר לחלוטין
והכללים שם אחרים...

פנינים משלחן מלכים

ולא תקח שחד" (טז, יט)

פעם אמר שופט רוסי אל רבה של בריסק הגה"ק רבי
יושע בער זיע"א, גדולה מעלתם של חקיניו מחקי ישראל,
למשל החק נגד שחד, על פי חקיניו משנודע שאחד
השופטים לקח שחד, אנו מענישים גם את הנותן וגם את
המקבל, ואלו על פי חקיכם רק הדין לבדו מזקר על אסור
לקיחת שחד, ואלו על מתן שחד אין אסור כלל. אדרבה,
השיב לו רבי יושע בער, על ידי כך דוקא החק שלנו
מרתיע יותר, על פי חקיכם אין לו לשופט לחשש משום
דבר, הוא סמוך ובטוח שהנותן לא יגלה זאת לאיש, שאם
יגלה הרי אף הוא יהיה צפוי לענש חמור, ואלו על פי חקי
ישראל, תמיד יחשש השופט שמא יבוא הנותן את השחד,
שעליו אין כל אסור ויגלה את הסוד ברבים.

"לא תטה משפט... ולא תקח שחד פי השחד יעור עיני
חכמים ויסלף דברי צדיקים" (טז, יט)

בתחלה נקט הכתוב בלשון יחיד – לא תטה משפט... ולא
תקח שחד, מדוע אפוא אינו מסיים שהשחד יעור את עיני
החכמים? אלא "עיני חכמים"? כך שואל התורי זהב.
ותרץ: בדין יושבים שלושה דינים ומעלה. נמצא, שאם
אחד לקח שחד, הרי עדן ישנם שני דינים שלא לקחו
שחד, ומאחר שהם הרב, בכוחם להטות הכף לדין אמת.
אמנם, כאשר יקבל אחד הדינים שחד, הוא יטהר את
השרץ בק"נ טעמים, וישתדל בכל פוחו לשכנע גם את
האחרים בצדקת דבריו... זהו שאמרה תורה: אם תקח
שחד – השחד הזה עלול לעור גם את עיני החכמים
האחרים!

(ומתוך האור)

בברכת שבת שלום מערכת לב ארי

לע"נ הבחור אריה ז"ל בן דוד וזהבה הי"ו

מערכת שיעורי לב ארי – שיעורים שבועיים לאור הפרשה מפי הרב אריה יוסף שליט"א

מעשה שהיה...

חכימא דיהודאי ספורים על מרן כ"ק האדמו"ר

מטאהש זצ"ל זיע"א. (מלוקט בשינוי לשון קלים מתוך 'פניני הצדיקים')

הילולא דצדיקייא

הילולת כ"ק מרן

האדמו"ר רבי

משולם פייש

סג"ל מטאהש

זצ"ל זיע"א

(כו' אב תשע"ה)

האדמו"ר הרב משולם פייש סג"ל לאווי (השני) מטאהש זצ"ל - נולד בג' בניסן ה'תרפ"א בניקטאהש, רוזנות סאבולץ' (הונגריה) לאביו: האדמו"ר ר' מרדכי סג"ל לאווי הי"ד (רב העיר דעמעטשער בהונגריה). ולאמו: מרת צירל (בת ר' יעקב פעקעטע, מח"ס אמת לעקב מנירבאטור). והיה בכור בנו של אביו. משחר ילדותו ניכר כי לגדלות נוצר. בשנת ה'תש"ג גויס לשירות העבודה ההונגרי ונשלח למחנות בקושיצה ובמרגיטה. בשנת ה'תש"ד נכבשה המדינה על ידי גרמניה הנאצית ומרבית משפחתו המורחבת נשלחה לאושוויץ. אביו נרצח בר"ח אלול ה'תש"ד לאחר שהצבא האדום נכנס למרגיטה שוחרר רבינו והוא הוזמן בשנת ה'תש"ח ע"י שרידי חסידות טאהש לשמש כאב"ד ואדמו"ר בניגריהאזה. כך החל לשמש כאדמו"ר השלישי של חסידות טאהש. התמיד בלימודיו יומם ולילה. התפלל שעות ארוכות בהתלהבות נוראה, ועבד את בוראו בקדושה נפלאה. ביתו היה פתוח לרווחה ליהודים הצריכים עזר וחיוקם בכל מצוקותיהם במסירות נפש לאחר שנתיים וחצי עזב את הונגריה בעקבות השלטון הקומוניסטי. בשנת ה'תש"א עקר למונטריאול שבקנדה, ומיד הקים שם את בית מדרשו 'אהל אלימלך' טאהש. רבים השכימו לפתחו מכל קצווי תבל ונודע לצדיק וקדוש ה' ופועל ישועות. יסד ובנה ישיבה גדולה לבחורים, והרביץ בו תורה לאלפים וכן הקים בתי חינוך לבנים ולבנות, רדף אחר השלום. ברח מן המחלוקת כמפני האש. נודע באהבת ישראל ומידותיו הנשגבות. פיזר סכומי עתק לצדקה. מדי יום ביומו הקפיד לסיים את כל פרקי התהילים. לא ישן ולא אכל מרגע שהקיץ והיה טועם "פת שחרית" רק לאחר חצות הלילה! בעל רוח-הקודש. רבנו נלב"ע ב- כ"ז באב ה'תשע"ה ציונו בקרית טאהש, בואבריאן (קנדה). רבנו חי ופעל כ- 94 שנים... ת.נ.צ.ב.ה. וזכותו תגן עלינו אמן!.

פעם נכנס לרבנו יהודי שהתגורר במונטריאָל, ואמר לו שבא להפריד ממנו, מפני שהוא עומד לעזב את העיר ולעבר להתגורר בעירה מרחקת. העירה ההיא היתה כמעט ריקה מכל סממן יהודי, והרבי שאלו: "איך יתכן שיהודי כמוך יגור במקום שכמעט אין שם אידישקייט?". אמר היהודי שהדבר הוא מפני שארע לו ל"ע אסון גדול, וספר שהיה לו סכום גדול מאוד של כסף כדי לקנות דירה במונטריאָל, וכאשר נסע פעם לאנטוורפן, נגנב ממנו כל הסכום, ועכשו שהציעו לו איזה משורה באותה עירה, אין לו ברירה ומכר הוא לעבר לשם כדי שתהיה לו פרנסה. אך הרבי לא הרפה, ואמר לו שאף על פי כן לא כדאי הדבר להחריב את ביתו מכל האידישקייט, וכדאי לו להשאיר במונטריאָל. למחרת, כשהיהודי התפלל בבית המדרש, נכנס יהודי לא מפר, ונגש אליו, ושאלו אם הוא היה פעם באנטוורפן ונגנב ממנו סכום עצום של כסף, ומשהשיב לו היהודי שכן, אמר לו היהודי בשקט שהוא נתפתה מיצרו, והוא גנב ממנו את הכסף, ועכשו הוא מתחרט, והחזיר לו כל הכסף, ואמר לו שיש כאן עוד כמה אלפי דולרים על העוגמת נפש ונתן ברח הגנב... היהודי לא האמין למשמע אִזְנוֹ, הוא לקח את המעטפה עם הכסף, וראה לנכון שאכן כל הסכום העצום שנגנב ממנו נמצא שם – עם התוספת. היהודי ראה בזאת סייעתא דשמיא עצומה שעליו להשאיר במונטריאָל ולא לעבר למקום ההוא, ושם שגם הרויח כמה אלפי דולרים מכל הגנבה הזאת, ואכן כך עשה, הוא נשאר שם, וקנה דירה חדשה והקים בית יהודי חסידי לתפארת.

שנים רבות אחר מארע זה, פגש היהודי באותו 'גנב' שהחזיר לפני שנים את כל הכסף. היהודי נגש אליו והודה לו שבזכות מעשה זה נשאר במונטריאָל והקים בית חסידי לתפארת, אמר לו 'הגנב': "להווי ידוע לך, שלא לי אתה צריך להודות, אלא לאדמו"ר מטאהש". וכאשר ראה שהיהודי לא מבין, גלה לו את הסוד, ואמר לו שהוא לא היה מעולם באנטוורפן, רק האדמו"ר מטאהש בקש ממנו להגיע אליו, ולספר לו כל המעשה הזה – כאלו הוא היה הגנב – ולתת לו את כל הכסף הזה כדי שישאר במונטריאָל ולא יעבר למקום ההוא, ולכן לו אתה צריך להודות ולא...

(הספור מתוך 'נעם שיח' - שיחות הגה"צ רבי שלמה זלמן פרידמן שליט"א אבד"ק סאנטוב ליקווד)

על פי התורה אשר יורוד... תעשה לא תסור מן
הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל (יז, יא)

ספר הגאון רבי ישראל יצחק מנדלסון (גאב"ד
קוממיות): בשנת תשט"ז, קבל ראש עיר
טבריה לידי תכניות לחפר בבתי קברות בטבריה.

בקש הגרי"ז סולוביצ'יק זצ"ל מאבי, הגאון רבי בנימין מנדלסון
זצ"ל, לשכנע את ראש העיריה שלא לבצע את התכנית. בקש רבי
בנימין מהגה"צ רבי חיים ברים זצ"ל שיתלוה אליו. הם הגיעו
לטבריה ורבי בנימין ישב להסביר לראש העיריה את עניני
"השארות הנפש" והאסור של חטוטי שכבי וכו'.

שמע ראש העיריה את דבריו הרציניים והנרגשים והגיב: הרב
מקוממיות מסביר לי מדברי חז"ל, אבל אני רוצה פסוק מפרש
בתורה שאסור...

במקום תשובה הניח רבי בנימין את עשר אצבעותיו על השלחן,
ושאל את ראש העיריה: אתה מאמין שהאצבעות שלי נמצאות
כעת על השלחן? השיב ראש העיריה: כן, אני מאמין, אני רואה
את האצבעות על השלחן, אז אני מאמין שהם על השלחן. הגביה
הרב מקוממיות את קולו ואמר: אני מאמין בכל מלה הפתובה
בחז"ל, הרבה יותר ממה שאתה מאמין שהאצבעות שלי כעת על
השלחן!

ברגע ששמע ראש העיריה את הדברים הללו יוצאים מפיו של
הרב דקוממיות, פתח את המגרה הוציא את המסמכים החקייים
וקרע אותם אחד אחרי השני. רבי חיים ברים שהיה נוכח
בפגישה, כאמור, שאל את ראש העיריה: האם הגעת כבר לדרגה
כזו של אמונה שאתה קורע את המסמכים? השיב לו ראש
העיריה: אני לא הולך לגלות לך מה דרגתי באמונה, אבל דבר
אחד ברור, כי אני מאמין באמונה שלימה, שהרבי מקוממיות
מאמין במה שהוא אומר! ולכבודו קרעתי את כל המסמכים.

(הלמות עמלים)

ד"ר מוקדשים לעילוי נשמת מו"ר ר' יפת בן יצחק ז"ל הכ"מ.